

178

Fyrst boðar Guð

1. Fyrst boð - ar Guð sitt bless - að náð - ar - orð - ið, svo
 2. En fyrsti' og ann - ar af - sök - un - ar biðj - a og
 3. Þá spyr hann að hvort veik - ir ekk - i vilj - i, hvort
 4. Hvert orð er sterk - ast? Orð - ið hans er kall - ar. Sjá,

býð - ur hann sitt rík - a kær - leiks - borð - ið og
 eins fer fyr - ir boðs - mann - in - um þriðj - a og
 vol - að - ir og blind - ir ekk - i skilj - i, þá
 einn - ig dauð - ir gang - a lífs til hall - ar, þeir

send - ir eink - a - son sinn til að kall - a til
 það er kunn - gjört Herr - a hefð - ar - rík - um að
 býð - ur hann þeim bjarg - ar - lausu' og snauð - u, þeim
 koma' í hóp - um heim - ur - inn sem smá - ir, en

sinn - ar kvöld - mál - tíð - ar all - a, all - a.
 heims - ins börn ei sinn - i boð - skap slik - um.
 breysk - u, særð - u, fölln - u, týndu' og dauð - u.
 Herr - ann seg - ir: „Þeir eru' enn of fá - ir.“

5. Hann býður enn þá: „Farið, laðið, leiðið
 og leitið, kallið, biðjið, þrýstið, neyðið,
 mitt kærleiks djúp á himins víðar hallir,
 í húsi mínu rúmast allir – allir.“

6. Fyrst kallar Guð en bregðist þú því boði,
 þá biður Guð og þó að hvorugt stöði,
 þá þrýstir Guð og það er síðsta orðið,
 ef því er neitað, hræðstu sálar morðið!

7. Ó, Drottinn, þú sem býður, biður, neyðir,
 ég blindur er en sonur þinn mig leiðir
 frá synd og hættum gegnum dauðans dalinn
 í dýrðar þinnar fagra gleðisalinn.